

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/760/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

162/2012. (V. 8.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2011. december 10-én előterjesztett **panaszát** a 2012. május 8-án – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

m e g s z ü n t e t i .

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor. A panaszosnak az áttétel ellen előzetesen bejelentett tiltakozására figyelemmel azonban a Testület az eljárás megszüntetéséről döntött.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2011. december 10-én elektronikus levélben terjesztette elő a panaszát, egy vele szemben ugyanezen a napon foganatosított rendőri intézkedés miatt. A panaszos beadványát 2011. december 12-én aláírásával megerősítette, majd 2011. december 21-én kiegészítette.

Megjegyzendő, hogy a jelen panaszban foglaltakkal kapcsolatosan a panaszos barátnője is panasszal élt, amelyet azonban késve nyújtott be és mivel a Testület által a késedelem okára vonatkozóan írásban feltett kérdésre nem válaszolt, a késedelmet nem indokolta, így a Testület a panaszát elkészség miatt elutasította.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy 2011. december 10-én az esti órákban, barátnőjével T. városban, a „Csóri” nevezetű vendéglátóhelyen tartózkodtak, ahol ittak, majd használták a mosdóhelyiséget. Este 21 óra 30 perc körüli időben távoztak és az állomás irányába indultak, de mivel a pesti járatot nem érték el, visszaindultak a vendéglátó egységbe, ahol előzőleg voltak. Nem jártak messze a kocsmától, amikor hat járőrautó állt meg mellettük

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

és az egyik rendőrtiszt, a gépkocsi ablakát lehúзва elkérte a panaszos és barátnője személyi igazolványát. Panaszosi állítás szerint a rendőr nem igazolta magát. Ezután megkérdezték a panaszost és barátnőjét, hogy van-e náluk mobiltelefon készülék. A panaszosnál nem volt készülék, de a barátnőjétől elkérte a rendőr a telefont és ellenőrizte a híváslistát, majd közölte, hogy „nem ők voltak”. A rendőrök ez után elmondták a panaszosnak, hogy abból a vendéglátó egységből jönnek, ahol korábban a panaszos és barátnője tartózkodott és ahol a pultos hölgy azt állította, hogy a panaszos és barátnője együtt volt a mosdón. Ekkor az intézkedő rendőr még nem mondta, hogy miért jártak a kocsmában. Arra a kérdésre, hogy miért lenne bűn, az hogy egyidejűleg tartózkodtak a mellékhelyiségben, azt mondták a rendőrök, hogy az nem bűn, csak a rendőrségre érkezett egy bejelentés (amely valótlannak bizonyult) arról, hogy a kocsmában verekedés van, és a pultos azt mondta, hogy a panaszos és barátnője telefonálhattak. A rendőrök azon kérdésére, hogy hova tart a panaszos és barátnője, azt válaszolták, hogy vissza a kocsmába cigarettáért és üdítőért, mire a rendőr figyelmeztette őket, hogy vigyázzanak, nehogy tényleg verekedés legyen. Erre a panaszos barátnője közölte, hogy akkor majd reggel vesznek cigarettát. Ezután a rendőrök visszaadták az igazolványokat és a panaszos és barátnője hazament.

A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök úgy beszéltek velük, mintha „közveszélyes emberek” lennének, továbbá kifogásolta azt is, hogy semmiről sem tájékoztatták, továbbá barátnőjének a telefonját is elkérték a rendőrök. A panaszos beadványában előadta, hogy amikor igazolványt kértek a rendőröktől, illetve közölték, hogy akkor ők is szeretnének a pultos ellen rágalmazásért feljelentést tenni, akkor a rendőrök úgy tettek, mint akik meg se hallották volna ezeket a kérdéseket, illetve „levegőnek” nézték őket.

2) A panaszos beadványa kiegészítésében előadta, hogy hat járőrautó állt meg mellettük, mindegyikben négy rendőr ült. Az első autóban ülő rendőrtiszt azzal kezdte az intézkedést, hogy kiszólt a gépkocsi ablakából, hogy „Álljatok csak meg!”. A rendőrök egyenruhában voltak, nem köszöntek, nem szálltak ki az autóból az intézkedés során, nem mondták meg, hogy miért igazoltatják őket, nem indokolták, hogy miért kéri el a panaszos barátnőjétől a telefont. A rendőrök csak az igazoltatás és a telefon ellenőrzése után közölték, hogy azért ellenőrizték a panaszost és barátnőjét, mert együtt voltak a kocsmában. Az ezt követő panaszosi rákérdezésre derült ki, hogy bejelentést tett valaki a rendőrségre egy verekedésről, úgyszintén az is, hogy a kocsmában valószínűsítette, hogy e bejelentést a panaszos és barátnője tette. Ekkor mondták el a rendőrök azt is, hogy a bejelentés valótlannak bizonyult. A panaszosi állítás szerint a rendőrök végig lekezelő és „tegező” stílusban beszéltek velük, és amikor a panaszos a barátnőjéhez szólt, a hátsó rendőrautóból kikiabált egy rendőr, hogy „be lehet fogni”. A panaszos leginkább attól érezte, hogy közveszélyesnek tartják őket, hogy hat szolgálati gépkocsi állt mellettük. A rendőrök az intézkedés végén sem igazolták magukat, és amikor a panaszos azt közölte, hogy akkor ők szeretnék a pultost feljelenteni és pontosabb tájékoztatást kapni az igazoltatás okáról, a rendőrök ezt először meg sem akarták hallani, majd az intézkedő rendőr a következőt mondta: „nincs szó itt semmilyen rágalmazásról és semmilyen igazoltatásról sem. Maradjunk ennyiben jó”.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az intézkedést fogantató Sz. Rendőrkapitányságtól.

A megkeresésre az illetékes Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője megküldte a panasszal kapcsolatos tájékoztatását (továbbiakban: tájékoztató levél), melyhez mellékelte az intézkedést fogantató rendőr jelentését (továbbiakban: rendőri jelentés).

1) A tájékoztató levél szerint a 2011. december 10-én végrehajtott intézkedésről rendőri jelentés az intézkedést követően nem készült, erre csak a panasz megtétele után, utasításra került sor. A panasszal (és barátnőjével) szemben egy r. törzssászlós, egy r. zászlós, egy r. főtörzsőrmester és két r. törzsőrmester fogantatózott intézkedést, akik meghallgatásuk alkalmával elmondták, hogy a panaszos igazoltatásának oka egy közeli vendéglátó egységből érkezett, valótlán tartalmú bejelentés volt, melynek során szolgálati fellépésük módja mindenben megfelelt az előírásoknak, mind a köszönés, mind a bemutatkozás megtörtént az „azonosítás szempontjából”.

A r. főtörzsőrmester a feltett kérdésre elmondta, hogy a járőrautóból kiszállva folytatták le az intézkedést. Tegező hangnemet nem használtak és nem beszéltek trágár kifejezést használva a panasszal. Meghallgatásuk során a rendőrök elmondták azt is, hogy feltették az intézkedés alá vontaknak azt a kérdést, hogy a közelben lévő „Csóri” kocsmából ők tették-e a valótlán tartalmú bejelentést, amelyre azt a választ adták, hogy nem, és állításuk alátámasztására önként megmutatták a mobiltelefonjuk híváslistáját, ellenőrzésre.

Az intézkedő rendőrök állítása szerint a helyszínen nem esett szó a vendéglő pultosa elleni feljelentésről, ezzel szemben a rendőrök közölték a panasszal, hogy valótlán bejelentés miatt, illetve a személyleírás hasonlósága miatt kezdeményeztek intézkedést.

A tájékoztató levél tanúsága szerint nem felel meg a valóságnak az a kijelentés, hogy „nincs itt szó semmilyen rágalmazásról és semmilyen igazoltatásról sem. Maradjunk ennyiben, jó?”

A panaszost a panasztételi jogáról és lehetőségéről tájékoztatták az intézkedő rendőrök, megjelölve saját parancsnokukat, a rendőrkapitányság vezetőjét és természetesen a Testületet is, amelyet az is alátámaszt, hogy a panaszos panaszát a Testületnél tette meg. A panasztételi határidőre vonatkozóan 30 napot jelöltek meg.

2) A rendőri jelentésben a r. főtörzsőrmester rögzítette, hogy 2011. december 10-én 22 óra körüli időben megjelent a „Csóri Kocsmá” sörözőben, mivel onnan verekedésről érkezett bejelentés. Az ügyeletvezető úgy tájékoztatta a r. főtörzsőrmestert, hogy a telefonban egy női hang suttogva szólalt meg, hogy a kocsmában, valamint az előtte lévő utcaszakaszon több személy összeverekedett. A helyszínre érkezésekor a r. főtörzsőrmester sem a sörözőben, sem az utcán semmilyen rendellenességet nem tapasztalt, ezért közölte a pultos hölggyel a bejelentés tárgyát. A pultos elmondta, hogy semmiféle verekedés nem volt, a rendőrök érkezését megelőzően látott két nőt, akik együtt bementek a mellékhelyiségbe, majd amikor onnan kijöttek, sietősen távoztak. A két nőről részletes személyleírást is adott. A r. főtörzsőrmester a pultos elmondása alapján következtetett arra, hogy esetleg valamelyikük tehette a bejelentést.

A kocsmát elhagyva a rendőrök attól mintegy 500 méterre látták meg a panaszost és barátnőjét és miután a személyleírás megfelelt, intézkedés alá vonták őket. A r. főtörzsőrmester szerint a panasszal és társával közölték az igazoltatás okát, mire ők átadták személyi igazolványukat. Az idősebb hölgy (a panaszos barátnője) elővette kabátzsebéből a

mobiltelefonját és megmutatta, hogy a híváslistájában nem szerepel semmilyen segélyhívó szám. A másik nőnél (a panaszosnál) nem volt telefon. A panaszos és barátnője elmondták, hogy valóban voltak korábban a sörözőben, de ők nem telefonáltak senkinek. Ezt követően a r. főtörzsőrmester végrehajtotta az ellenőrzést az Országos Körözési Nyilvántartásban, melyben nem szerepeltek, ezért az intézkedést befejezte.

A r. főtörzsőrmester szerint egyéb kommunikáció nem volt, a történetekről az ügyeletvezetőt tájékoztatta, jelentését később, a panasz benyújtása miatti utasítás alapján készítette, megjelölve az intézkedésnél jelen volt rendőröket.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálata tárgyává tette a panaszossal szembeni intézkedés jogalapját és a szolgálati fellépés módját, az intézkedés során a rendőrök által használt hangnemet és a felvilágosítási kötelezettség teljesítését.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak – az intézkedés időpontjában hatályos – a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. §-ának (1) bekezdéséből levezetett tisztességes eljáráshoz való jogát, az 59. §-ának (1) bekezdésében rögzített személyes adatok védelméhez való jogát és az 54. § (1) bekezdése szerinti emberi méltósághoz való jogát.

1) A Testület először a panaszossal szembeni intézkedés kezdeményezését és a panaszos igazoltatását tette vizsgálata tárgyává és erre tekintettel azt értékelte, hogy a panaszossal szembeni intézkedés indokolt volt-e, illetve, hogy fennállt-e a rendőrök intézkedési kötelezettsége.

A panaszos által beadványában és annak kiegészítésében előadottak szerint, a rendőrök az igazoltatást követően megjelölték annak okát, nevezetesen azt, hogy egy valótlan tartalmú bejelentés miatt vonták intézkedés alá.

A rendőrségi dokumentumok szerint, egy ismeretlen nő tett bejelentést arról, hogy a kocsmában, illetve a kocma előtti utcaszakaszon verekezés van. A helyszínre érkezésükkor semmilyen rendellenességet nem tapasztaltak, és az általuk meghallgatott pultos is arról számolt be, hogy semmiféle rendbontás nem történt.

Itt szükséges idézni az intézkedéskor hatályos, a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 153. §-ának („Valótlan bejelentés”) (1) bekezdését, melyszerint „aki a hatóságnál vagy közfeladatot ellátó szervnél vészhelyzetről, vagy rendzavarásról valótlan bejelentést tesz, százezer forintig terjedő pénzbírássággal sújtható.” A hivatkozott törvényhely (2) bekezdése szerint súlyosabb szankciót – és a bíróság hatáskörébe tartozó eljárást – von maga után, ha a hatóság a hamis bejelentés alapján a megjelölt helyszínre vonult, vagy egyéb intézkedésre kényszerült.

A Testület ugyanakkor utal azon töretlen gyakorlatára, miszerint a szabálysértés tényállásszerűségét csak a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálhatja. Annak megállapításához azonban, hogy a rendőrök kellő körültekintéssel és megfelelő jogalapra hivatkozva jártak-e el akkor, amikor intézkedés alá vonták a panaszost, elengedhetetlen annak vizsgálata, hogy a jogsértő magatartás gyanúja fennállt-e az intézkedés alkalmával.

A rendőrséghez érkezett telefonhívás, a rendőrök által a helyszínen tapasztaltak, és a pultos elmondása alapján, kétségkívül fennállt az a gyanúok, amely a konkrét esetben a rendőri intézkedés alapjául szolgált.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 13. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülmény vagy cselekmény észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Testület megállapította, hogy fenti tényállás szerint a rendőrök, az Rtv. 13.§ (1) bekezdés első fordulata alapján, intézkedési kötelezettségüknek tettek eleget, amikor a panaszossal szemben intézkedést kezdeményeztek, ezért e vonatkozásban a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült, mert az alapjog korlátozása jogszerűen történt.

Az ismertetett tényállást alapul véve vizsgálta a Testület az igazoltatás jogalapját is. Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése alapján a rendőr feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

Jelen esetben az igazoltatás a hivatkozott jogszabályhely első fordulata alapján történt.

A Testület az Rtv. idézett rendelkezése alapján megállapította, hogy a rendőrök kellő jogalap birtokában jártak el az igazoltatás tekintetében, ezért a panaszos tisztességes eljáráshoz és személyes adatok védelméhez való joga nem sérült, mert az alapjog korlátozása jogszerűen történt.

2) A szolgálati fellépés módját illetően, valamennyi körülmény tekintetében lényeges ellentmondás van a panaszosi állítás és a rendőri előadás között. A panaszos szerint a rendőrök több gépkocsival megálltak mellettük, de egyikük sem szállt ki a gépkocsiból, a rendőrök nem köszöntek, nem mutatkoztak be, nem jelölték meg intézkedésük okát, az egyik rendőr a gépkocsi lehúzott ablakán keresztül kérte el a panaszos személyi igazolványát. Ezt követően – a telefon átadására vonatkozó rendőri felszólítás után – tájékoztatták csak a rendőrök a panaszost az igazoltatás tényleges céljáról.

Fentiekkel ellentétben a tájékoztató levél szerint, az intézkedésben részt vett kollégák meghallgatása alapján „megállapítható”, hogy a szolgálati fellépés módja mindenben megfelelt az előírásoknak, mind a köszönést, mind a bemutatkozást illetően, továbbá azt is közölték a panaszossal, hogy egy közeli vendéglátóhelyről érkezett valótlan bejelentés miatt

igazoltatják. A tájékoztató levél kitér arra, hogy az intézkedést ténylegesen fogantató r. főtörzsőrmester elmondása szerint, a járőrautóból kiszállva folytatták le az intézkedést.

A rendőri jelentés a szolgálati fellépés módját illetően nem tartalmaz információkat, csak annyit rögzít, hogy az igazoltatás okát közölték a panaszossal, aki ezt követően átadta személyi igazolványát.

Az Rtv. 20. §-a rögzíti a szolgálati fellépés módjára vonatkozó rendelkezéseket, amit a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 5. §-a egészít ki. Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt minden esetben köteles nevét, azonosító számát, illetve az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ez alól egyetlen eset kivétel, nevezetesen, ha ez a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, ebben az esetben ugyanis az intézkedés befejezésekor kell az igazolására szolgáló lépéseket megtenni. A Szolgálati Szabályzat 5. § (1) bekezdése kimondja: „Az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja.”

A fent idézett jogszabályhelyek tehát kötelezettséggé írnak elő a rendőrök részére azt, hogy minden esetben közöljék nevüket és azonosító számukat az intézkedés alá vont személlyel, valamint azt, hogy az intézkedés tényéről és céljáról tájékoztatást nyújtsanak, amelyet főszabályként az intézkedés kezdetekor kell megtenni, vagy azt követően, amennyiben az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti.

A Testület a rendelkezésére álló szűkös bizonyítási eszközökkel a panaszosi és a rendőri állítások közötti ellentmondást feloldani nem tudta, ezért a szolgálati fellépés módját illetően a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem volt megállapítható.

3) Vizsgálat tárgyává tette a Testület a rendőrök intézkedés során tanúsított magatartását, illetve az általuk használt hangnemet.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése értelmében „a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”, míg a 11. § (1) bekezdés rögzíti, hogy „a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni”.

A panaszos állítása szerint a rendőrök az intézkedés kezdetekor elkérték mobiltelefonját, azt azonban a panaszos nem tudta odaadni, mert nem volt nála, barátnője azonban átadta a készülékét, melynek híváslistáját a rendőr ellenőrizte. A panasz és annak kiegészítése szerint a rendőrök végig „tegező” stílust használtak és lekezelő hangnemben beszéltek, amikor az igazoltatás során a panaszos barátnőjéhez szólt, az egyik rendőr kikiabált a szolgálati gépkocsiból, hogy „be lehet fogni”.

Ezzel szemben a tájékoztató levél szerint a panaszos és barátnője önként mutatta meg a telefonja híváslistáját a rendőrnek, igazolandó azon állítást, hogy nem ők tették a valótlan bejelentést. A rendőrök által alkalmazott hangnem vonatkozásában leszögezi a tájékoztató

levél, hogy nem felel meg a valóságnak azon panaszosi állítás, mely szerint a rendőrök tegező stílust, alkalmaztak volna, úgyszintén valótlan az a panaszosi állítás is, hogy a rendőrök trágár kifejezéseket használtak, illetve, hogy az intézkedés végén elhangzott volna az a panaszos által kifogásolt mondat, hogy „nincs szó itt semmilyen rágalmazásról és semmilyen igazoltatásról sem. Maradjunk ennyiben, jó?”

A rendőri jelentés szűkszavúan mindössze arra tér ki, hogy az igazoltatás okának közlésekor a panaszos elővette kabátja zsebéből mobiltelefonját és megmutatta, hogy a híváslistában nem szerepel segélyhívószám, a panaszosnál pedig nem volt telefon.

A Testület bizonyítási lehetőségei alapvetően az okiratok tartalmának megvizsgálására és mérlegelésére korlátozódnak, így, mivel a panaszosi és a rendőri állítások közötti ellentmondások ezen bizonyítási eszközzel történő feloldása nem volt lehetséges, a panaszos emberi méltósághoz fűződő jogának sérelme a rendőrök által alkalmazott hangnem vonatkozásában nem volt megállapítható.

4) A Testület – a panaszosi állítás szerint az intézkedést lezáró, már idézett rendőri kijelentés kapcsán – kifejezett kérdést intézett az illetékes rendőrkapitánysághoz a panaszosnak adott jogi felvilágosításra vonatkozóan, valamint az intézkedéssel szembeni panasztétellel kapcsolatos tájékoztatást illetően.

a) A panaszos azt állítja, hogy az igazoltatást követően közölte az intézkedő rendőrrel, hogy szeretne feljelentést tenni a vendéglátóhely pultosa ellen rágalmazásért, ezért szeretne ennek lehetőségéről felvilágosítást kapni.

A tájékoztató levél ezzel kapcsolatban leszögezi, hogy „a helyszínen a vendéglő pultosa elleni feljelentésről az intézkedő rendőrök szerint nem esett szó”. A rendőri jelentés úgy fogalmaz, hogy „egyéb kommunikáció közöttünk nem volt.”

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg **a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni, azonban a panaszosi és a rendőri állítások közötti ellentmondás feloldására a Testületnek e vonatkozásban sem volt lehetősége, ezért a felvilágosítás elmulasztása miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem volt megállapítható.**

b) A tájékoztató levélben foglaltak szerint az intézkedő rendőrök tájékoztatták a panaszost arról, hogy az intézkedéssel szemben a rendőrkapitányság vezetőjénél és a Testületnél terjesztheti elő panaszát, melynek előterjesztésére 30 napos határidőt jelöltek meg. A rendőri jelentés ezzel ellentétben nem tartalmaz semmilyen utalást a panasztétellel kapcsolatos tájékoztatásra vonatkozóan.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint, az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről. Ugyanakkor az Rtv. 93. §-ának (1) bekezdése szerint a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni.

Fentiek alapján a Testület egyrészt felhívja a figyelmet arra, hogy a panaszjogról való tájékoztatást a jogalkotó nem az intézkedő rendőr mérlegelési jogkörébe utalja, hanem azt egyértelmű kötelezettségévé teszi, másrészt utal azon – korábban már számos alkalommal kifejtett álláspontjára –, mely szerint tájékoztatási kötelezettségének az intézkedő rendőr – a Testület vonatkozásában – akkor tesz eleget, ha a szükséges egyéb adatok mellett, helyesen megjelöli a panasz előterjesztésére nyitva álló nyolcnapos határidőt.

A Testület előtti panasz előterjesztésére rendelkezésre álló határidő helytelen megjelölése miatt a Testület megállapítja a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmét, amely sérelmet azonban – figyelemmel arra is, hogy a panaszos a panaszát még az intézkedés napján előterjesztette – csekély fokúnak ítéli.

IV.

A Testület megállapítása szerint a rendőrök kellő jogalap birtokában kezdeményeztek intézkedést és igazoltatták a panaszost, ezért a panaszos tisztességes eljáráshoz és személyes adatok védelméhez fűződő joga e vonatkozásban nem sérült, mert az alapjog korlátozása jogszerűen történt.

A szolgálati fellépés módja, a rendőrök által használt hangnem és a felvilágosítási kötelezettség teljesítése vonatkozásában, a panaszos tisztességes eljáráshoz és emberi méltósághoz való jogának sérelmét a Testület, az állítások közötti ellentmondások feloldhatatlansága miatt megállapítani nem tudta.

Megállapította a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét, a panasztételre vonatkozó téves rendőri tájékoztatás miatt, amely sérelmet azonban a körülményeket mérlegelve csekély fokúnak ítéli.

A panaszosnak az áttételre vonatkozóan előzetesen bejelentett tiltakozása miatt, a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött és az eljárást megszüntette.

Budapest, 2012. május 8.

Dr. Juhász Imre
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag